

tilbyder Tiendeyderne paany at vælge, enten de fremdeles ville yde Tienden i Korn eller med Penge efter Kapitelstarten. For imidlertid at sikre at Pengeansættelsen kan blive saa retfærdig som mulig imod alle Parter, ere disse Medlemmer villige til at gaa ind paa, at den afgjøres ved Kommissioner, hvor nogen af Parterne ønsker det; men de maa ubetinget kræve, at Loven kommer til at indeholde et bestemt Forbud imod, at Opmaalet tages med i Beregningen ved Fastsættelsen af Pengeværdien. Det ved Forordning af 10de Januar 1698 bestemte Opmaal af et eller halvandet Hjerdingaar paa hver Lønde er almindelig erkjendt for at være indført for at bøde paa muligt Svind, men om et saadant kan der jo ikke være Tale, naar Tienden betales med Penge. Denne Betragtning finde vi yderlig begrundet der- ved, at det neppe kan paavises, at dette nogetsteds er taget i Betragtning ved Kommissionskjendelser angaaende Forandring af Ydelse i Kjørven til fast Afgift for dem, der da valgte at betale deres Tiende i Penge.

De i det Foregaaende nævnte 4 Medlemmer af Udvalget, som fastholde den i forrige Samling ved 2den Behandling trufne Afgjørelse, tro dog, skjøndt med en ikke ringe Modstræben, at burde subsidiært tiltræde den af de ovenanførte Medlemmer indtagne Stilling og de deraf flydende Vindringsforflag. Vor største Betænkelse herved er de Følger, som vor Tilslutning kunde have, naar Spørgsmaalet engang foreligger om Tiendens endelige Afløsning. Den Tid maa nemlig komme, da vi faae en Regering, som vil anse en endelig Afløsning af dette Fortidens Efterladenskab for paatrængende. Selv i den noget formildede Form, hvori det frentreder i vor Tid, er det dog bestandig en uhyggelig og mod Tidens Begreber skubende Overlevering fra Aider, som det skulde synes, at de, der modsætte sig nærværende Reform, maatte være de første til at bringe i Forglemmelse. Det kunde befrygtes, at de Forudsætninger, hvorpaa dette Lovforslag hviler, vilde faae en forøget Styrke og Styrke ved vor, om end kun betingelsesvis Tilslutning til samme, naar den endelige Afløsning engang skal foregaa, og vi maa derfor erklære, at vi ingenlunde kunne anse de Grundsætninger, hvorpaa dette Lovforslag er bygget, som retfærdige mod Tiendeyderne, og at vi derfor kun for Tiden slutte os dertil, fordi det bliver overladt hver enkelt Tiendeyder, om han vil, at benytte en saadan Lov, og idet vi udtrykkelig forvare os imod at føle os bundne i Fremtiden ved den Indrømmelse, vi her for Dieblicket tro at burde gjøre af de ovenfor angivne Grunde.

Mindretallet (Andersen, Casse, Gad, Høfstein-Høfsteinborg og Steffensen) ere med Indbringerne af det foreliggende Lovforslag enige om, at det saavel for Tiendeydere som for Tiendeiere, og ikke mindst for de Førstnævnte, kan af flere

Grunde være ønskeligt, at Korntienden fra Naturalydelse forandres til Pengeydelse. Vi formene ogsaa, at det i Lovforslaget nedlagte Princip, hvorefter Kapitelstartene efter et vist Tidsløb blive eneste Regel for denne Pengeydelse, medens der ved et midlertidigt Bederlag gives den Part, som maatte lide Tab ved Forandringen, en billig Erstatning, for at være i Overensstemmelse med de rette Lovgivningsgrundsætninger. Vi kunne derfor i det Hele slutte os til Lovforslaget og foreslaa som Følge heraf ifkun saadanne Vindringer, som enten gaa ud paa en formentlig tydeligere Afsettelse af, hvad der allerede findes indeholdt i Lovforslaget, eller som sigte til at gjøre Lovens Gjemmemførelse mindre kostbar for de Paagjældende. Hvad disse mindre væsentlige Vindringer angaar, forbeholde vi os en nærmere Begrundelse ved Sagens 2den Behandling i Folkethinget.

I Genhold til Ovenstaaende stilles følgende Vindringsforflag:

Af et Mindretal (Hansen, Jensen, Rasmussen og Sørensen):

1) Lovforslaget affattes saaledes:

§ 1.

„Fra 1ste Januar 1877 skulle alle endnu bestaaende Ydelsers af Korntiende i Kjørven forandres til Pengeydelse, beregnet paa den i § 2 foreskrevne Maade.

§ 2.

Under samme Regler som for Kapitelstartens Ansættelse, og samtidig med, at denne finder Sted, har Stiftsforligheden at uddrage Middelpriisen for hvert enkelt Herred af de deraf til Kapitelstartens Ansættelse indkomne Indberetninger om Kornpriserne. Den saaledes for hvert Aar udfundne Middelpriis bliver for vedkommende Herred at lægge til Grund for den i § 1 omhandlede Pengeydelse, som da forfalder til Betaling 14 Dage efter Kapitelstartens Ansættelse.

Det paa enkelte Steder ydede Opmaal paa Korntienden i Kjørven medtages ikke i Beregningen.

§ 3.

Tidligere fast indgaaede Overenskomster mellem Tiendetager og Tiendeyder, hvorefter Korntiende in natura er forandret til Pengeydelse, forblive uberørte af nærværende Lovs Bestemmelse.

Af Flertallet (Søgsbro, Madsen og subsidiært Hansen, Jensen, Rasmussen og Sørensen):

Til § 1.

2) I 1ste og 2den Linie forandres Sætningen: „skal af den Korntiende, der hidtil er blevet ydet in natura, erlægges med“ — til Føl-